

VANAVOND BIJ DE RIVIER

Elin Meijnen

Leesfragment

Blz 80 t/m 84

Ik sla mijn arm om hem heen en stomp hem op zijn kop. ‘Je bent irritant.’

‘Graag gedaan.’ Idris grijnst. ‘Ik denk graag mee.’

Misschien is dat het verschil. Dat Idris uit zichzelf dingen bedenkt. Dat hij ideeën heeft, mogelijkheden ziet. Zo zijn wij niet, pap en ik. Misschien moet daar eens verandering in komen.

* * *

Lilou komt aangelopen met een rugzakje over haar schouder. Ze draagt een tuinbroek met daaronder een hemdje, haar benen zijn bloot en glimmen een beetje van de zonnebrand. Op haar hoofd staat mijn pet. Ze zegt er niks over, alsof het gewoon haar pet is. Ik wil een grapje maken maar ze komt meteen ter zake. ‘Heb je een boek? Ik wil een Nederlands boek lezen.’

Ik heb geen boek.

Lilou blijkt erg serieus als het gaat om het leren van de Nederlandse taal. Ik had me verheugd op een beetje flirten, wat klaagverhalen over haar stomme vriend, maar niks van dat alles. Ze heeft duidelijke wensen.

Ik ren terug naar de tent en pak het eerste boek dat ik tegenkom. Iets dat pap aan het lezen is over fitness en conditie. Moet kunnen.

Even later zitten we naast elkaar op het bankje.

‘Ik lees hardop en jij verbetert. Goed?’

‘Wat jij wil, Lilou.’

‘*Master your mindset?*’ Ze kijkt me aan. ‘Is dat Nederlands?’

‘Alleen de titel is Engels volgens mij. Hij is van mijn vader.’

Ze leest: 'Wees een inspiratiebron voor anderen.'
 'Begrijp je dat?'
 Ze knikt. 'Inspiration ken ik. Wat is "wees"?'
 'Iets met *être*. *To be*. Dat je inspiratie geeft aan anderen.'
 'Quelle sottise.'
 'Wat?'
 'Non-sens, idiote?'
 'Ah, je bedoelt onzin.'
 'Onzien,' zegt Lilou. Ik verbeter haar niet, dit is veel te schattig. 'Ja, *onzien*,' zeg ik. 'Waarom vind je dat onzin?'
 'Je moet jezelf inspireren. Meer niet.'
 We lezen verder. Nederlands is nog niet makkelijk, merk ik. Maar ze pakt het heel snel op. Na één keer voorzeggen kent ze de woorden al.
 'Hoe doe jij dat?' vraag ik. 'Ik wou dat ik dat kon, na één keer alles onthouden. Dan had ik niet zo'n moeite met school.'
 'Ik kan dat,' zegt ze. Ze kijkt me trots aan. 'Ik zie de beelden van de woorden. Als een foto. En dan vergeet ik ze niet meer. Dat is mijn *denkwijze*.' We lachen want dat woord heb ik haar zojuist geleerd.
 We werken een uur, dan moet ze gaan. We weten nu dat 'geloof in jezelf' je grootste kracht is. En dat je 'je mooiste leven' kunt bereiken als je dit boek leest. Lilou vindt het onzin, maar ze leert veel en schrijft zinnen en uitdrukkingen op in een boekje, met het handschrift van een Française.
 'Tot morgen, Zjay? Ik moet nu werken.'
 'Is goed...' Ik laat een stilte vallen. 'Over dat baantje?'
 'Oui, ik heb het besproken met mijn oma. We kunnen niet betalen. Maar je mag met korting op de camping. Of gratis, dat weet ik niet.'

'Dus werken om hier gratis te kamperen? Dat vinden mijn ouders vast heel fijn.'
 'En ik vind het gezellig.' Eindelijk kijkt ze me echt aan. Niet als leerling die Nederlands wil begrijpen, maar als Lilou die mij wil begrijpen, en mij misschien een beetje leuk vindt?
 'Ga jij wel eens mee met de groep naar de rivier?' vraag ik verlegen. 's Nachts als de lichten uit zijn?'
 Ze pakt haar rugzak en stopt het opschrijfboekje erin. 'Na half elf in de avond? Eigenlijk nooit.'
 'Jammer,' zeg ik.
 'Jammer?'
 Ik knik. Haar ogen boren zich in de mijne. Er springt een vonkje over. 'Misschien ga ik toch een keer mee,' zegt ze. Ze kust me op mijn wang en loopt weg.
 Ik blijf zitten. Mijn wang voelt bijzonder en ik wil niet dat dat verdwijnt. *Misschien gaat ze toch een keer mee*. Zou ze echt? Deze week?

* * *

'Ga recht staan en zet je voeten op schouderbreedte. We doen beide armen tegelijk.' Ik sta aan de rand van het grasveld en zie mijn vader en Idris in de verte aan het werk. 'We beginnen met de *Biceps curl*. Laat je armen rustig hangen...' Ik kan een glimlach niet onderdrukken. Idris heeft mijn raad opgevolgd en laat zich trainen door pap. Ik bekijk ze van een afstandje en luister naar de stem van mijn vader. Rustig, zelfverzekerd, als een echte coach. Zie je wel dat hij het nog kan, denk ik. Hij moet altijd even opstarten in de ochtend, maar dan is hij er weer. Net als gisteren, dat we samen in de regen de tent strak

zetten, dat lukte ook. 'Als je de dumbbells lift, adem je uit. Goed zo. Houd vast.' Hij loopt om Idris heen en corrigeert zijn houding. 'Nu terug. Laat ze niet vallen, controleer de beweging.' Idris werkt zich in het zweet. Hij luistert geconcentreerd naar mijn vader en probeert de oefeningen perfect uit te voeren. 'Adem in. Nog een keer.' Voor het eerst zie ik pap weer in actie, na al die maanden ziekte. Een gevoel van geluk stroomt door me heen. Zo ken ik hem, zo ben ik trots op hem. Verderop staan een paar jongens toe te kijken. Ze willen meedoen volgens mij. Zo ging dat vroeger ook altijd als we in de sportschool aan het werk waren.

Ik besluit ze met rust te laten en wandel door naar de tent. Mijn moeder staat broodjes te smeren. Ik roep: 'Heb je pap gezien? Met Idris?'

Mam knikt. 'Fijn, hè.' Ze snijdt een tomaat en steekt me een stukje toe. 'Idris kwam het vragen.'

'Top.'

'Wil je een broodje?'

'Graag.' Ik ga zitten. Zo te horen is mam in een goede bui. Ze grinnikt om zichzelf omdat ze een te dikke klodder mayonaise op de tomaten heeft gespoten en likt smakkend haar vingers af.

'Mam?'

'Jay.'

'Ze zoeken iemand bij de Keur. Om op te ruimen en te sjouwen. Dat hoorde ik gisteren van Lilou.' Ik spreek *Lilou* achteloos uit, in de hoop dat mam niks aan mij merkt. 'Ik kan dat wel doen, dan krijgen we korting voor deze kampeerplek.'

'Nee joh, jij hebt vakantie!' zegt mam. 'Dat baantje was een grapje van mij. Je hebt al geregeld dat we de koelkast mogen

houden. Ga jij je nou maar vermaken met je vrienden.' Ze geeft me nog een stuk tomaat en een zoen op mijn hoofd.

'Misschien vind ik het wel leuk,' zeg ik. 'Maar als het niet hoeft...'

Ze zet glazen en een karaf water op tafel. 'Schenk jij even in? Ik hoop toch zo dat Chris een goede sessie heeft met Idris. Dat het hem wat zekerheid geeft.'

'Dat hoop ik ook,' zeg ik. Ik zie pap weer voor me op het veld met mijn vriend. Zijn geduld en zijn rust.

Ik vul de glazen met het koude water en neem een slok.

'Mam?'

'Jay.'

'Denk je dat het goedkomt met pap?'

'Zeker.' Ze reikt me een broodje aan en komt tegenover me zitten. 'Het komt zeker goed met pap.'

* * *

Dylan en Tijn hebben gevraagd of ik meega naar de supermarkt om drank te halen. Ze hebben een oude Toyota die als hij start een grote dot zwarte rook uitspuugt, waardoor de kampeersers naast ons hoesten en heel boos kijken. Maar wij zwaaien vriendelijk en rijden toeterend het terrein af. Er staat lekkere muziek op en ik geniet van mijn vrijheid. Ik wil later ook een eigen auto.

Het is grappig om Dylan, die ik al heel lang ken, te zien als helft van een koppel. Hij lijkt meteen tien keer ouder met zijn *schatje-dit* en *liefje-dat*. Alsof hij hier jaren op heeft gewacht, een leven als volwassene met een auto, een caravan en een vriendje. Tijn is gewoon aardig en chill. Hij doet gelukkig